

Sense resposta

És una pràctica habitual a l'Ajuntament de la Garriga allargar eternament algunes demandes que se li fan. Podríem anomenar-ho burocràcia, però creiem que va més enllà d'això, creiem que es tracta d'una estratègia per causar l'esgotament dels demandants, fer-los perdre el temps i que acabin desistint...

N'és un exemple el cas de la casa Narcisa Freixas, ubicada al final del Passeig (Pl. Narcisa Freixas, 4-6) i dissenyada pel reconegut arquitecte Manuel Raspall. La casa està en un estat deplorable malgrat el seu alt valor patrimonial i és tasca de l'Ajuntament assegurar que el propietari la conservi. Després d'una llarga insistència, havent entregat més de 400 signatures i sense haver estat rebuts com ho requereix tal entrega, s'ha aconseguit que enviïn un requeriment a dit propietari, però ja han passat vuit mesos i no hi ha hagut cap restauració a la vista ni cap més insistència per part de l'Ajuntament...

De la mateixa casa fou desnonada el setembre de l'any passat una persona que feia més de 30 anys que hi vivia i, com moltes d'altres que també han estat obligades a deixar casa seva, després de grans promeses no ha trobat cap mena d'ajuda en la cerca d'un habitatge social a la Garriga, no existeixen. I veient com s'han enfilat els lloguers últimament, són molts els que no els hi queda més remei que abandonar el poble on han viscut tota la vida. Cap mesura per rebatre aquesta situació, sembla que a alguns els hi agrada l'entorn elitista.

Potser caldria preguntar si resulta que les promeses sense fets, les llargues esperes sense resposta, formen part d'una curiosa interpretació de l'anomenat "silenci administratiu" amb el qual, per no haver de negar ajuda a casos on un "no" és un greuge clar, es recorre a l'esgotament i, per tant, es transformen en una llarga injustícia.